

שני הקווים הירוקים מסביב חיתוך=בליד

הקווים הכחולים טקסט

תפילת מינוך

האיסורים הנוקשים אינם מרפים את ידם של מנהלי חברות, ארגון להומואים דתיים. כאן, בעזרת השם, תמצאו בית, חברים ואולי גם אהבה

עמית: "מרי פעם שכשמגיע לחברותא הומו דתי חדש, הוא די מתפלא שלא מדברים רק על זה, על הקונפליקט הדתי. אבל אחרי זמן מה גם הוא מבין שיש גבול לכמה אפשר לדבר על אור תו נושא. אנחנו מתמקדים בשאלות של זהות אישית וקבלה חברתית. מה שכל אחד עושה בביתו, בחדר המיטות שלו, זה ענייני הפרטי מול ריבוננו של עולם".

על האופן שבו מתקיים הקשר היומיומי אומר בני: "אנחנו מתקשרים עם רוב חברי חברותא דרך אתר האינטרנט שלנו. באתר יש לוח פעילויות ובו מפורטות כל הפעילויות שיש בחו"ד הזה. מכיוון שמדובר בציבור הדתי, מדי חודש אלפים גולשים לאתר אבל רק עשרות מגיעים למפגשים. בשביל כל מי שהדרך היחידה שלו להשתתף בחברותא היא בקריאת האתר, אחרי כל פגישה, דיון או טיול אנחנו מעלים סיכום קצר של הפעילות שהיתה לאתר האינטרנט. ככה גם מי שעדיין לא יכול לבוא יכול להיות בקשר עם ההומואים הדתיים בחברותא. יש עדיין אנשים רבים שאין להם אינטרנט והם אכן מוצאים אותי נו בטפסוף איטי אבל קבוע, בטלפון".

"חברותא מקיימת פעילות חודשית קבועה", מוסיף עמית, "מפגש אמיתי, עם קפה, עוגה ואנשים אמיתיים. המפגש מתקיים ביום חמישי הראשון בכל חודש עברי. יש ערבי לימוד, הקרנת סרטים, דיון עם יוצרים, מפגשים עם רבנים ועוד ועוד. מדי פעם אנחנו יוצאים לפעילות לא שגרתית. כך נסענו לח'לק חבילות עם גופיות חמות וממתקים לחיילים של חברותא בעוטף עזה שנייה לפני 'עופרת יצוקה', נסענו להודעות עם תושבי שדרות ביום העצמאות וגם יצאנו לכמה טיולים בארץ". בני: "כשהתחלנו עם חברותא היינו למעשה בני ישיבות עם הבנה קטנה מאוד במין ובמגדר. המפגש עם הקהילה הקטנה, המאמינה והאמיצה הזו שינה משהו אצל כולנו. נפגשנו עם אנשים שרובם נמצאים בארון בצורה זו או אחרת, שמתמודדים עם משפחות וקהילה הומופוביות למדי, ובכל זאת חיים חיים אמיתיים ומלאי שמחה. היו גם מקרים מאתגרים בשבילנו: קשה להי'ותר טרנסג'נדר בישראל. אבל אין ספק שזה קשה עוד יותר כשאתה גדל בהתנחלות קיצונית מבודדת. נתקלנו גם במקרים לא נעימים של הומופוביה בשיבות ובמוסדות חינוך דתיים".

מהן התגובות של אנשי דת ששומעים על הקבוצה?
עמית: "רוב הציבור הדתי קורם כל מופתע שבאמת יש אנשים דתיים, שמתפללים איתו באותו בית כנסת ושלמדו איתו בישיבה, שהם הומואים. הציבור הדתי מאוד רוצה לעזור ולא תמיד יר'דע איך. רוב הרבנים כבר נתקלו בסוגיה. חלקם תומכים ביציאה מהארון של הומואים דתיים, כדי שיחיו חיי אמת (הרב המוביל גישה זו הוא הרב שרלו, ראש ישיבת ההסדר בפתח תקוה) וחלקם מעוררים הומואים לא לצאת מהארון (כמו הרב קטן)".

לאחר הריצה בברנוער בתל אביב הופנו כל ההאשמות לקי'הל החרדי. גם אתם הרגשתם מאוימים?
עמית: "אנחנו לא מאמינים בהכללות, לא כלפי דתיים ולא כלפי הומואים. מי שביצע את הרצח הנפשע הוא אדם רע, בלי קשר לשאלה אם הוא דתי או הומו. תמיד באירועים של הקהילה בעלי הכיפות בולטים במיוחד. אנחנו לא חשנו מאוימים בתוך הקהילה. להפך, הקהילה תמיד העניקה לנו חיבוק גדול. כך הבית הפתוח רואה צורך בקיומה של חברותא".

אי אפשר להתעלם מהסרט 'עיניים פקוחות' שיצא עכשיו. קיבלתם תגובות? לדעתכם הסרט משרת את הקהילה הדתית?
עמית: "קורם כל הסרט מדבר על חברה חרדית, שזה שונה מאיתנו. הוא נותן צוהר לעולם הזה, אבל אני לא בטוח שהוא תור'ם לנו. מה שכן, לקבוצה הוא תרם כי הגיע גל של פניות מחברה'ה שראו את הסרט והודרו עם התחושות, וזה כשלעצמו אקט מבורך". >>

השאלה אם הסרט 'עיניים פקוחות' נותן צוהר לעולם ההומוסקסואלי הדתי ואם הוא משרת את ההומואים הדתיים או לא בוודאי אינה מן המרכזיות בקרב בני הקהילה הדתית שחוו משבר עם גילוי נטייתם המינית, ושכעת נאבקים על מנת לממש את שתי הנטיות העיקריות של לבם: האחת, המשכה לבני מינם, והאחרת, הזיקה הבלתי מתפשרת לדת היהודית ולחוקיה. חלקם מגיעים בסופו של דבר לחברותא, קבוצה של הומואים דתיים שהוקמה על ידי בוגרי ישיבות הסי'דר ומכונות קדם צבאיות.

את חברותא מנהלים שניים: בני, בן 35 מירושלים, ועמית, בן 30, בוגר ישיבת הסדר המתגורר במרכז. "לפני כשנתיים פנו אלינו מהבית הפתוח לגאווה ולסובלנות (שבמסגרתו פועלת חברותא) כדי לחדש את ימיה של הקבוצה הדתית", מספר עמית, "הקבוצה דעכה באיטיות. אותנו זה לא כל כך עיניין וניסינו לגלגל את זה על הומואים דתיים אחרים. כשלא מצאו אף אחד חזרו אלינו והחלטנו לקחת את זה על עצמנו. ישבנו בבית שלי, קבוצה של חברים הומואים דתיים, והתחלנו לגלגל בראש מה בעצם ההומואים הדתיים צריכים. לאן אנחנו היינו שומחים לבוא. חשבנו שללכת על קבוצת תמיכה יהיה ממש לא נכון. רובנו אנשים שיכולים להסתדר בחיים לבר. הבנו שמה שבעצם היה חסר לנו זה החברה. מאז עברו הרבה מים בנהר, ובימים אלה ממש מושק בעוז אתר האינטרנט של הקבוצה".

בני מסביר מדוע הוחלט לקרוא לארגון חברותא: "ההבנה שא'נחנו לא הומואים הדתיים היחידים בעולם. בגלל הצורך הד'ברתי קראנו לקבוצה חברותא, שם שמציע חברות. לדתיים מאוד חשוב להיות חלק מקהילה דתית, להיות חלק מבית הכנ'סת וכדומה. לכן אנחנו מקווים ליצור איזושהי קהילה דתית משלנו, בית להומואים דתיים".

ובכל זאת, הנושא לא ממש מסתדר עם הדת. איך אתם מיישבים את זה?

בני: "אנחנו דתיים רגילים לגמרי ואין לנו איזה שפן לשלוף מהכובע כדי להסביר לכולם למה זה בעצם מותר. בעינינו זה לא מסתדר. אנחנו הומואים, אנחנו דתיים וזה לא מסתדר. ההב'נה הזו היא מאוד קשה בהתחלה, אבל באיזשהו שלב מבינים שזה מה שיש וצריך להיות ככה הכי טוב שאפשר".

עמית: "בהתחלה חייתי בתוך סתירה, והסתירה הזו קרעה אותי מבפנים עד רצון לשבוק חיים. המשוואה 'אני הומו ואני שלם עם עצמי' לא היתה אופציה בכלל. הרי אני דתי, והצמד הומו ודתי לא היה אפשרי מבחינתי אז. בגלל הקונפליקט שמי'מש איים על חיי התחלתי טיפול פסיכולוגי כדי להשתנות. במ'שך שנים הייתי בטיפול פסיכולוגי, אצל כמה מטפלים, וגם הייתי ביעוץ אצל רבנים, אבל שום דבר לא עזר. לאט לאט הבנתי שהנטייה הזאת היא כאן כדי להישאר ושאני חייב לל'מוד לחיות עם זה. צללתי לעומק הסוגיה ההלכתית, ודי מהר הבנתי שהאיסור המפורש בתורה עוסק רק במשכב ממש. קיבל'תי על עצמי שלא לעבור על האיסור הזה, וכיוון שכך הקונפ'ליקט קטן. היום אני שלם עם עצמי לחלוטין ובהחלט מגדיר את עצמי הומו דתי - גם אדם שומר תורה ומצוות שרואה עצמו חלק מהקהילה הדתית, וגם הומו בנטייתו המינית. מובן שאני עוד הרבה דברים אחרים חוץ מזה".

עד כמה בני הקהילה הדתית מעוררים בנושא מיניות ומגדר?
בני: "בקהילה הדתית, במשפחות הדתיות, פשוט לא מדברים על מין. זה נחשב לנושא לא צנוע. וזו בדיוק הבעיה. זה לא שלא מדברים על הומואים, לא מדברים על מיניות בכלל. ולכן, כשא'נחנו מצהירים שאנחנו הומואים דתיים, כדי להתמודד עם התופעה פתאום הרבנים והציבור הדתי צריכים לדבר על מיני'ות בכלל, וזו אחת הסיבות שכל כך קשה להם איתנו".

מאת דודי טל <<

